

Κατερίνα Χατζή: Ένας επίγειος άγγελος (Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 19 Μαρτίου, 2009

Η απόφαση της Ομοσπονδίας Συλλόγων Ναυπακτίας (ΟΣΥΝ) να βραβεύσει τον Σύλλογο «Αλκυόνη» είναι αξία κάθε επαίνου από όλους μας και ως Μητροπολίτης της Ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου και σας επαινώ και σας ευλογώ. Επιτελείτε μεγάλο έργο, όπως έχω την χαρά να γνωρίζω από κοντά, αλλά το έργο αυτό που πράξατε σήμερα με το να βραβεύσετε αυτόν τον δραστήριο Σύλλογο σας τιμά ιδιαίτερω.

Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες όταν ξέρη κανείς να τιμά άλλους, στην πραγματικότητα τιμάται ο ίδιος. Μια τέτοια περίπτωση είναι και η σημερινή. Γιατί μια κοινωνία δείχνει τον πολιτισμό της από τον τρόπο που αντιμετωπίζει τα πρόσωπα εκείνα που έχουν κάποιο πρόβλημα και δεν μπορούν να αυτοεξυπηρετούνται, όταν δηλαδή ασχολείται με το λεγόμενο «περιθώριο» της κοινωνίας.

Ο Σύλλογος «Αλκυόνη» εργάζεται αθόρυβα και αποτελεσματικά στην Ναύπακτο και την επαρχία της, και προσφέρει πάρα πολλά. Είναι νέος Σύλλογος και μας εξέπληξε και μας εκπλήττει καθημερινά για την δραστηριότητα των μελών του. Αυτό οφείλεται στο ότι αποτελείται από μέλη που έχουν μεγάλη ευαισθησία, και γι' αυτό συνέλαβαν τον ανθρώπινο πόνο και θέλουν να τον απαλύνουν. Άρχισε την λειτουργία του χωρίς να έχει άλλες επιδιώξεις, παρά μόνον να προσφέρει αγάπη και συμπόνια στα παιδιά μας και τους ανθρώπους που πάσχουν από κάποια αναπηρία. Κινείται δε μέσα στην προοπτική της Κοινωνίας των Πολιτών που αποτελούν την ελπίδα για την κοινωνία μας, με σκοπό να γίνη ανθρωπινότερη η ζωή και κάνει μια ειρηνική επανάσταση με την αγάπη, προσφέροντας παρηγοριά και βοήθεια στον ανθρώπινο πόνο.

Σε άλλες ευκαιρίες έχω τονίσει ότι όσοι έχουν κάποια αναπηρία δεν είναι άτομα, αλλά πρόσωπα, δηλαδή είναι άνθρωποι που δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα Θεού, που σημαίνει ότι έχουν νοερό και αυτεξούσιο και η ψυχή τους δεν διαφέρει σε τίποτε από την ψυχή των άλλων ανθρώπων. Η ασθένεια του σώματος δεν διαφοροποιεί τον άνθρωπο.

Με την ευκαιρία αυτή θα ήθελα να αναφερθώ σε έναν τέτοιο άνθρωπο που έφυγε από τον κόσμο αυτόν πρόσφατα, αλλά άφησε ισχυρή μνήμη και αίσθηση παρουσίας, που μας έχει συγκινήσει με την αγάπη της και την ανθρωπιά της. Πρόκειται για την αείμνηστη Κατερίνα Χατζή, που ήταν γνωστή σε όλη την Ναυπακτιακή κοινωνία. Και με την ευκαιρία αυτή θέλω να την προβάλλω ως ένα πρότυπο αντοχής, υπομονής, ελπίδας, δημιουργικότητας και πίστewς. Αλλά ταυτόχρονα θέλω να προβάλλω ως πρότυπο και την μητέρα της, την κ. Διονυσία (Σία) Χατζή, αφού αποδείχθηκε πραγματική ηρωίδα, την οποία στο παρελθόν βράβευσε και η «Αλκυόνη».

1. Το υγιές οικογενειακό περιβάλλον

Η Κατερίνα Χατζή γεννήθηκε την 27η Ιουλίου του 1955, ημέρα της εορτής του αγίου Παντελεήμονος. Γεννήθηκε πρόωρα 7 μηνών με φυσιολογικό τοκετό, αλλά σε 3-4 ημέρες έπαθε πυρηνικό ίκτερο και στην συνέχεια σπαστική τετραπληγία. Από τότε παρέμεινε σωματικά τελείως ανάπηρη και για 53 χρόνια ήταν κολλημένη στο καροτσάκι και πάντα τα χέρια και τα πόδια της ήταν δεμένα λόγω των σπασμών. Ήταν τρόπον τινά αιχμάλωτη, αλλά και ελεύθερη. Οι γονείς της την πήγαν σε όλους τους γιατρούς της εποχής εκείνης, ακόμη και εκτός Ελλάδος, αλλά η θεραπεία ήταν αδύνατη με τα μέσα της εποχής.

Πέρα από αυτό η Κατερίνα είχε την εξαιρετική ευλογία να γεννηθή σε ένα υγιές οικογενειακό περιβάλλον, αφού οι γονείς της είχαν αγάπη μεταξύ τους, διακρίνονταν για την ευγένεια του χαρακτήρος τους και αντιμετώπιζαν από κοινού όλα τα προβλήματα της έγγαμης ζωής. Ήταν πραγματικά καλλιεργημένοι άνθρωποι. Με το φρόνημα αυτό αντιμετώπισαν και την περίπτωση της Κατερίνας.

Τα χρόνια εκείνα που γεννήθηκε η Κατερίνα το να έχη κανείς ένα ανάπηρο παιδί εθεωρείτο κακό, σχεδόν κατάρα και ντροπή. Γι' αυτό και πολλοί γονείς τέτοια παιδιά τα έκρυβαν ή τα έκλειναν σε κάποιο Ίδρυμα. Οι γονείς όμως της Κατερίνας ήταν σπουδαίοι άνθρωποι και δεν στέρησαν το παιδί τους από την χαρά της κοινωνικής ζωής. Όταν η Κατερίνα ήλθε σε ηλικία να εγγραφή στο Σχολείο, δεν ήθελαν να της

δημιουργήσουν ψυχολογικό και κοινωνικό πρόβλημα, γι' αυτό την ετοίμασαν κατάλληλα, καίτοι παρέμεινε στο καροτσάκι με σπαστικότητα, της έφτιαξαν την σχετική μαθητική ποδιά και η μητέρα της την πήγαινε κάθε μέρα στο Σχολείο, τουλάχιστον μέχρι την αυλή του, επειδή δεν της επέτρεπαν να εισέλθει στην τάξη για μάθημα. Μετά την πρωινή προσευχή τα άλλα παιδιά έμπαιναν στις τάξεις και η Κατερίνα επέστρεφε στο σπίτι της. Η μητέρα της ήθελε να την κάνει να αισθάνεται την ατμόσφαιρα του Σχολείου. Την έλλειψη της παρακολουθήσεως των μαθημάτων την ανεπλήρωναν με μαθήματα που γίνονταν κατ' οίκον.

Δεν γνώρισα προσωπικά τον πατέρα της, τον αείμνηστο Σπύρο, αλλά από τις πληροφορίες που έχω φαίνεται ότι ήταν ένας αξιόλογος, ευγενής και καλλιεργημένος άνθρωπος. Υπηρέτησε εθελοντικά για χρόνια ως Εκκλησιαστικός Επίτροπος στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου. Κάθε απόγευμα, λοιπόν, έπαιρνε την Κατερίνα με το καροτσάκι και την έβγαζε βόλτα για να μπορέσει η σύζυγός του να ξεκουρασθή.

Γνωρίζω, όμως, την μητέρα της, την κ. Διονυσία (Σία) που είναι μια ηρωίδα μάνα. Γιατί αν η Κατερίνα έγινε το κέντρο μεγάλου τμήματος της Ναυπακτιακής κοινωνίας και την αγαπούσαμε όλοι μας, αυτό οφείλεται κατά μεγάλο μέρος στην μητέρα της, που είναι υπόδειγμα γυναίκας και μητέρας, αφού τα θυσιάσε όλα για το παιδί της, την ξεκούραση, ακόμη και αυτόν τον ύπνο της. Όλες οι γυναίκες που την γνωρίζουν από κοντά και παρακολουθούσαν τον τρόπο με τον οποίο περιποιείτο την Κατερίνα έμειναν κυριολεκτικά άφωνες από την θυσία αυτής της μητέρας που ήταν αφοσιωμένη μέχρι λεπτομερειών στο ανάπηρο σωματικά παιδί της. Ήταν, πράγματι μια μεγάλη αγκαλιά, μια μεγάλη καρδιά. Κάθε βράδυ για 53 χρόνια κοιμόταν πάντα αγκαλιά με την Κατερίνα, γιατί έπρεπε να την κρατά κατά την διάρκεια του ύπνου, επειδή είχε πολλούς σπασμούς. Αν κοιμόταν και χαλάρωνε λίγο, αμέσως ξυπνούσε από τις σπαστικές κινήσεις της Κατερίνας που χτυπιόταν και στον ύπνο της. Ποτέ ο ύπνος της κ. Διονυσίας για μισό αιώνα δεν ήταν συνεχόμενος.

Θυσιαζόταν για την κόρη της και αυτήν σκεπτόταν συνέχεια. Στην ηλικία των 79 ετών έλεγε ότι ουδέποτε της είχε πονέσει το κεφάλι της η μέση της η κάποιο άλλο μέρος του σώματός της. Της έδινε πολλή δύναμη ο Θεός για να περιποιηθεί την Κατερίνα. Έκανε ένα βαρύ έργο, γιατί έπρεπε μόνη της να σηκώνει την Κατερίνα από το κρεβάτι, να την βάζει στο καροτσάκι, και αντίστροφα, και όταν έπρεπε να κάνουν κάποια έξοδο να την κατεβάζει από τον πρώτο όροφο του σπιτιού της και να την βάζει στο αυτοκίνητο και να επιστρέψει πάλι στο σπίτι της, κατά τον καλύτερο τρόπο.

Δεν μπορούσε τίποτε άλλο να χαρή στην ζωή της. Είχαν γίνει και οι δύο τους ένα δυνατό σύμπλεγμα. Οι γυναίκες που την πλησίαζαν έπαιρναν δύναμη από την δύναμη της, δεν την είδαν ποτέ να βαρυγγομά, αλλά την έβλεπαν να είναι πάντα χαρούμενη, ευχάριστη και χαμογελαστή. Ήταν σε όλους υπόδειγμα μητέρας και γυναίκας και έπαιρναν κουράγιο για να αντιμετωπίσουν τα δικά τους μικρότερα προβλήματα. Κάποια κυρία είπε: «Η μισή Ναύπακτος έχει δεχθή και φορέσει πλεκτά της κ. Σίας, αλλά και έχει δεχθή διάφορα εργόχειρά της». Αυτό το αισθανόταν η ίδια, αλλά και το έκανε για να ικανοποιείται και να χαίρεται η Κατερίνα.

Γενικά, και οι δύο γονείς αντιμετώπιζαν το ανάπηρο σωματικά παιδί τους με σοβαρότητα και πολλή αγάπη. Μεγάλη αγάπη δέχθηκε η Κατερίνα και από τους στενούς συγγενείς, τον αδελφό της, τις θείες και τα ξαδέλφια της και γι' αυτό χαιρόταν πολύ και το εξέφραζε. Φιλοξενήθηκε αρκετές φορές στον αδελφό της στην Ιταλία. Αλλά και όταν ερχόταν στην Αθήνα, οι θείες της και τα ξαδέλφια της την πήγαιναν παντού.

2. Γνωρίσματα της προσωπικότητάς της

Όποιος πλησίαζε περισσότερο την Κατερίνα έβλεπε την προσωπικότητά της. Ήταν πράγματι ένας θησαυρός μέσα σε οστράκινο σκεύος. Στην αρχή νόμιζε κανείς ότι η Κατερίνα δεν είχε καλή επαφή με το περιβάλλον, δεν αντιλαμβανόταν τι γινόταν γύρω της, δεν συμμετείχε στην συζήτηση. Όμως, μετά από λίγο καταλάβαινε ότι, παρά την σωματική αναπηρία της, διανοητικά ήταν ένας ολοκληρωμένος άνθρωπος.

Διακρινόταν για την εξυπνάδα και την αντιληπτικότητά της. Ήταν πολύ έξυπνη και συνελάμβανε τα πάντα, ακόμη και τα νεύματα που έκαναν οι πλησίον της. Γι' αυτό και όσοι την πλησίαζαν έπρεπε να είναι προσεκτικοί, επειδή εκείνη καταλάβαινε τα πάντα.

Συγχρόνως ήταν εύστροφη και χρησιμοποιούσε ακριβείς χαρακτηρισμούς, καθώς επίσης έδινε μονολεκτικές καίριες απαντήσεις σε διάφορα ζητήματα που συζητούσαν. Καταλάβαινε την όλη κατάσταση των συνανθρώπων της, αλλά επειδή είχε και αγάπη δεν εκφραζόταν υποτιμητικά γι' αυτούς. Όταν ήθελε να πη την άποψή της, χρησιμοποιούσε τρυφερούς χαρακτηρισμούς όπως: «Αυτός είναι λίγο αφελούτσικος». Γενικά, είχε καλό λογισμό για τον καθένα και ήταν πολύ λεπτή και ευγενική ψυχή.

Παρατηρώ ότι συνήθως η καθαρότητα της καρδιάς ενός ανθρώπου και η εσωτερική του γλυκύτητα φαίνεται ανάγλυφα αφ' ενός μεν στην έκφραση των ματιών του, αφού η καρδιά είναι οι ρίζες των ματιών, αφ' ετέρου δε στο γέλιο του. Έβλεπα την Κατερίνα και διεπίστωνα ότι τα μάτια της όχι μόνον ήταν καθαρά, αλλά είχαν και ένα βάθος, αφού μπορούσε κανείς να δη μέσα από αυτά την καρδιά της, καθώς επίσης το γέλιο της ήταν καθαρό, αγνό και πολλές φορές συνοδευόταν με ένα λεπτό χιούμορ.

Έτρεφε μεγάλη αγάπη προς όλους. Αγαπούσε τους γονείς της, κυρίως λάτρευε την μητέρα της με την οποία ήταν πολύ στενά συνδεδεμένες και πολλές φορές την προέτρεπε να βγαίνει έξω από το σπίτι για να ξεκουρασθή λίγο, έστω κι αν εκείνη έμενε μόνη της. Παράλληλα αγαπούσε όλους τους ανθρώπους και εύρισκε τρόπους για να το εκφράσει αυτό. Ήταν ένας άνθρωπος πολύ ευαίσθητος και καλλιιεργημένος.

Έκανε μεγάλη υπομονή. Τα τελευταία χρόνια μετά από ένα χειρουργείο στο πόδι της είχε κατακλίσεις και μία από αυτές δεν έκλεισε μέχρι και τον θάνατό της. Όμως, δεν εξέφραζε το παραμικρό παράπονο γι' αυτό, ούτε βογγούσε για τους πόνους που της προκαλούσε αυτή η πηγή.

3. Η κοινωνικοποιημένη ζωή

Οι άνθρωποι που ζουν στην κοινωνία, διακρίνονται κυρίως από το πάθος της

φιλαυτίας και της ιδιοτέλειας. Αυτό είναι εκείνο που κάνει τις κοινωνίες μας πολύ σκληρές στον ανθρώπινο πόνο και στις διάφορες αναπηρίες. Βεβαίως, παντού υπάρχουν άνθρωποι με αλτρουϊσμό και ευγενή αισθήματα, αλλά η πλειοψηφία των ανθρώπων χαρακτηρίζεται από τον ατομικό τρόπο ζωής. Οι σύγχρονες κοινωνίες εύκολα εκδιώκουν τους ανθρώπους στο περιθώριο και δύσκολα τους εντάσσουν πάλι στην κοινωνία. Έτσι, οι άνθρωποι του λεγομένου «περιθωρίου» συνήθως είναι επιθετικοί εναντίον της κοινωνίας, την χαρακτηρίζουν άπονη, σκληρή, ανάλγητη, και μερικές φορές καταφέρονται εναντίον της με βιαιότητα και σκληρότητα, εκδηλώνοντας έτσι την εκδικητικότητά τους.

Η Κατερίνα δεν είχε πρόβλημα στο σημείο αυτό, δεν την επηρέαζε ψυχολογικά η νοοτροπία και η αδιαφορία των ανθρώπων, δεν αισθανόταν ότι ανήκει στο «περιθώριο» της κοινωνίας, επειδή δεν την διευκόλυνε η ακινησία του σώματός της να συμμετέχει στο κοινωνικό γίνεσθαι και τα κοινωνικά δρώμενα, δεν τα έβαζε με την κοινωνία, δεν την κατηγορούσε. Αντίθετα μάλιστα η ίδια, με την βοήθεια των γονέων της και κυρίως της μητέρας της, εντασσόταν μέσα στην κοινωνία, προσπαθούσε να συμμετέχει ισότιμα σε αυτήν, διεκδικώντας όχι απλώς το δικαίωμα στην διαφορά, αλλά εισερχόμενη αγαπητικά και κενωτικά, αθόρυβα και ζωντανά μέσα σε αυτήν. Δεν αισθανόταν την αδικία της κοινωνίας, αλλά αυτή η ίδια έκανε, με την τρυφερή της καρδιά, επίθεση αγάπης προς την κοινωνία. Συμμετείχε σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις και σκορπούσε την ελπίδα σε όλους.

Έκανε και κάτι περισσότερο από αυτό. Με την αγάπη της είλκυε την κοινωνία κοντά της, δημιουργώντας μια δική της κοινωνία. Σε αυτό βοήθησε αποτελεσματικά και η φιλόξενη καρδιά της μητέρας της, η οποία διοργάνωνε εκδηλώσεις με την ευκαιρία διαφόρων επετείων και εορτών. Πάντως, η Κατερίνα χαιρόταν να καλή ανθρώπους στο σπίτι της, αλλά και να κάνει και η ίδια επισκέψεις σε άλλα σπίτια. Ήταν κοινωνικός άνθρωπος στο έπακρο. Και πολλοί άνθρωποι την πλησίαζαν περιβάλλοντάς την με πολλή αγάπη. Μπορώ να προσθέσω ότι πολλοί άνθρωποι που είχαν προβλήματα έπαιρναν θάρρος από τον τρόπο με τον οποίο εκείνη αντιμετώπιζε την σωματική της αδυναμία. Όταν έβλεπα μερικούς ανθρώπους να διαμαρτύρονται για μικροδυσκολίες τους, προκειμένου να αποβάλουν την μεμψιμοιρία, τους υποδείκνυα να επισκεφθούν την Κατερίνα. Αυτό το φάρμακο ήταν αποτελεσματικό!

Το σπίτι της ήταν πάντα ανοικτό σε όλους, όλες τις ώρες της ημέρας. Οποια ώρα κι αν πήγαινε κανείς εκεί πάντοτε κάποιον θα εύρισκε. Σπάνια ήταν μόνες τους, γιατί η

αγάπη που έδειχναν στους άλλους γινόταν πόλος έλξεως γι' αυτούς. Αλλά και όταν ήταν μόνες τους θα έκαναν κάποια δημιουργική εργασία. Άλλοτε η κ. Διονυσία έκανε το εργόχειρό της και η Κατερίνα θα παρακολουθούσε και θα έλεγε την άποψή της η θα διάβαζε η μητέρα και θα άκουγε η κόρη, η θα έβλεπαν μαζί ειδήσεις στην τηλεόραση και θα έκαναν τα σχολιά τους.

Η γιορτή της, την 25η Νοεμβρίου, ήταν το γεγονός της χρονιάς για εκείνη και για όλα τα αγαπητά της πρόσωπα. Πολλοί την επισκέπτονταν στο σπίτι και το μεσημέρι ετοιμαζόταν εορταστικό τραπέζι, στο οποίο παρευρισκόταν ο Μητροπολίτης, όλοι οι Ιερείς του Μητροπολιτικού Γραφείου και πολλά αγαπητά της πρόσωπα.

Συμμετείχε ενεργά στην συζήτηση που γινόταν στο σπίτι της, όταν είχαν επισκέπτες, παρά τις κινησιακές δυσκολίες που είχε. Ήταν ενημερωμένη για όλα, άκουγε τις ειδήσεις και σχολίαζε τα πάντα με πολύ ωραίο, έξυπνο, εύστοχο, ευγενικό και τρυφερό τρόπο. Στις συζητήσεις είχε την άποψή της, που την εξέφραζε, αν και ήταν δύσκολο να την καταλάβης, ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό, λόγω της σπαστικότητάς της.

Ήταν φιλόανθρωπη σε μεγάλο βαθμό και προέτρεπε την μητέρα της να κάνουν φιλανθρωπία σε αυτούς που είχαν ανάγκη. Με μεγάλη προθυμία ετοίμαζαν μαζί διάφορα εδέσματα για τις εκδηλώσεις της Ιεράς Μητροπόλεως και του Συνδέσμου Αγάπης του Ιερού Ναού του Αγίου Δημητρίου. Ήταν πάντα με την μητέρα της στην κουζίνα, γιατί αισθανόταν ότι μαγείρευε και εκείνη. Ήξερε από στήθους συνταγές από την μαγειρική και ζαχαροπλαστική και πολλές φορές έλεγε στην μητέρα της τι άλλο θα έπρεπε να βάλουν στο παρασκεύασμα. Στις κυρίες του Συνδέσμου Αγάπης έλεγε: «Να μου λέτε να ετοιμάζω κι εγώ». Το έλεγε σε πρώτο πρόσωπο, γιατί εκείνη παρακολουθούσε από το καροτσάκι της την μαγειρική της μητέρας της και έδιδε διάφορες οδηγίες, γιατί είχε μεγάλη μνήμη και συγκρατούσε τα πάντα και είχε την αίσθηση ότι αυτή τα ετοίμασε.

Χαιρόταν να βγαίνουν με την μητέρα της στην αγορά για να αγοράσουν διάφορα πράγματα. Έβλεπε κανείς στους δρόμους της Ναυπάκτου, χειμώνα και καλοκαίρι, καθημερινές και εορταστικές ημέρες αυτό το χαριτωμένο δίδυμο, την μάνα να

σπρώχνη το καροτσάκι με την κόρη της. Ψώνιζαν μαζί και πολλά από αυτά τα δώρα σε διαφόρους. Είχε ιδιαίτερο γούστο και ανεπτυγμένη αισθητική για τα πράγματα. Παρά την σωματική αναπηρία της και την καθήλωσή της στο καροτσάκι αγαπούσε το ωραίο και ήθελε να είναι περιποιημένη, ιδίως κατά τις μεγάλες εορτές. Σ' αυτό συνετέλεσε και η μητέρα της, αλλά και οι συγγενείς της.

4. Εκκλησιαστική ζωή

Η Κατερίνα δεν ήταν απλώς κοινωνική, αλλά η κοινωνικότητά της συνδεόταν και ταυτιζόταν με την ζωή της Εκκλησίας. Άλλωστε, η εκκλησιαστική ζωή έχει έντονα φιλόπρωπο και κοινωνικό χαρακτήρα. Η Ενορία όταν είναι καλά διοργανωμένη ομοιάζει με μια θεραπευτική κοινότητα που ανταποκρίνεται σε όλες τις αναζητήσεις των ανθρώπων και τους δίνει την δυνατότητα να αποκτήσουν πραγματικές σχέσεις με τον Θεό και τους ανθρώπους και λύει όλες τις υπαρξιακές αγωνίες τους. Γι' αυτό η Κατερίνα συμμετείχε έντονα στην εκκλησιαστική ζωή της Ναυπάκτου.

Χαιρόταν πολύ να εκκλησιάζεται και να ετοιμάζεται για την θεία Κοινωνία. Επίσης, αγαπούσε τις αγρυπνίες και ήταν από τις πρώτες που πήγαιναν στον Ναό. Σιγόψαλλε διάφορα τροπάρια της Εκκλησίας με την καρδιά της.

Ερχόταν στις ομιλίες μου και, όπως έλεγε στους άλλους, δεν χόρταινε να ακούη τις θεολογικές και πνευματικές αναλύσεις των αγιογραφικών και πατερικών κειμένων. Στο τέλος των ομιλιών εξέφραζε την ικανοποίησή της και μετά συζητούσε το περιεχόμενό τους στο σπίτι της, με την μητέρα της και με άλλους ανθρώπους.

Πίστευε στον Θεό, στην αγάπη Του και την Πρόνοιά Του. Ελάχιστες φορές την άκουγα να παραπονήται, όπως κάποια φορά που μου είπε: «Παρακαλώ τον Θεό να μου κάνει την Χάρη να μπορώ να κουνάω λίγο τα χέρια μου για να μπορώ να ξύνομαι». Και αυτό το έλεγε για να μην είναι σε όλα εξαρτημένη και να μην εξαναγκάζεται να παρακαλή και γι' αυτό την μητέρα της. Μια άλλη φορά μου είπε:

«Κουράστηκα τόσα χρόνια». Αλλά ποτέ δεν έφθασε να αμφισβητή του Θεό και την αγάπη Του. Έτσι, με την πίστη της συνδυαζόταν και η μεγάλη υπομονή της.

Κάποτε ύστερα από κάποια «αδυναμία» της ζήτησε να εξομολογηθή για κάποιο λόγο που είπε και την είχε στενοχωρήσει. Είπε: «Βαρυγκόμησα και είπα στο Θεό: Γιατί Θεέ μου επέτρεψες να γεννηθώ και το ανηψάκι μου με αναπηρία; Δεν έφθανε το δικό μου;». Θεωρούσε αμάρτημα αυτήν την σκέψη και ήθελε να την εξομολογηθή. Άλλοτε πάλι έλεγε: «Κάνε, Θεέ μου, καλά το ανηψάκι μου κι εγώ ας είμαι έτσι».

Πολλές φορές την απασχολούσε ο θάνατος, ο δικός της, αλλά κυρίως της μητέρας της, γιατί τότε θα εξαναγκαζόταν να μείνη μόνη της. Ετοιμαζόταν και για το γεγονός αυτό και τα είχε όλα κανονισμένα, είχε δώσει δε και σχετικές παραγγελίες για τα χρήματα και τα πράγματά της μέχρι λεπτομερείας. Γι' αυτό και η μητέρα της μετά τον θάνατο της Κατερίνας ικανοποίησε τις επιθυμίες της.

5. Αγάπη προς το πρόσωπό μου

Καταλάβαινα πολύ καλά ότι η Κατερίνα έδειχνε σε μένα μεγάλη αγάπη, όχι μόνο την φυσική αγάπη που θα έδειχνε στον πατέρα της, αλλά κάτι περισσότερο, αφού με θεωρούσε ως πνευματικό της πατέρα. Με αγαπούσε ειλικρινά, αθώα και άδολα. Μέσα σε αυτήν την προοπτική της έδειχνα και εγώ πατρική αγάπη. Την χάϊδευα και το δεχόταν με χαρά.

Η αγάπη της προς το πρόσωπό μου εκφραζόταν πολύ τρυφερά, με το να παρακολουθώ και να μαθαίνω το πρόγραμμά μου, να έρχεται εκεί που λειτουργώ και ομιλώ, να προσεύχεται για μένα, να βλέπει το κτίριο της Μητροπόλεως και το φως που έκαιγε μέχρι αργά την νύκτα, να με επισκέπτεται στα Γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως, να προτρέπη την μητέρα της να ετοιμάσει κάποιο φαγητό η γλύκισμα για την Μητρόπολη, να μου φέρη δώρο στην εορτή μου, να καταθέτη στο Ταμείο ευποιίας χρήματα για να δοθούν σε κάποιον που έχει ανάγκη, να χαίρεται με την συνάντησή

μας, να στενοχωρήται και να κλαίη με τις δυσκολίες που περνούσα και να χαίρεται με την χαρά μου. Όλη αυτή η συνοδοιπορία της μαζί μου ήταν αβαρής, ευγενική και άδολη.

Έλεγε σε άλλους: «Από τότε που ήλθε ο Σεβασμιώτατος αναγεννήθηκα. Τον αισθάνομαι πατέρα μου, μου έδωσε ζωή, ζωντάνεψα». Μερικές φορές υποσχόταν στον Θεό: «Αν γίνω καλά θέλω κι εγώ να προσφέρω και να βοηθάω, όσο μπορώ, τον Σεβασμιώτατο».

Χαιρόταν πολύ όταν της έστελνα τις νέες εκδόσεις των βιβλίων μου. Ήταν από τις καλύτερες μαθήτριάς μου. Φυσικά, δεν μπορούσε να διαβάζη, αλλά παρακολουθούσε ακούγοντας την ανάγνωση της μητέρας της, την οποία παρακινούσε λέγοντας: «Μαμά, θα το αρχίσουμε σήμερα το βιβλίο;».

Όταν επληροφορείτο ότι είχα προβλήματα στην Μητρόπολη εστενοχωρείτο πολύ, άλλαζε η όψη της και έριχνε το κεφάλι της κάτω, πιθανόν να προσευχόταν στον Θεό. Τέτοιες προσευχές που προέρχονταν από αγνές ψυχές, όπως της Κατερίνας, με στήριζαν και με στηρίζουν. Χαιρόταν υπερβολικά όταν με έβλεπε στον δρόμο, όταν την επισκεπτόμουν στο σπίτι της, απροειδοποίητα, όταν με έβλεπε ξαφνικά στην τηλεόραση, οπότε φώναζε με ενθουσιασμό και με φωνή την μητέρα της για να με δη και εκείνη.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος στον επιτάφιο του προς τον Μ. Βασίλειο που είχε πεθάνει πριν ένα χρόνο, μας δίνει την πληροφορία ότι τον έβλεπε συχνά στον ύπνο του, μετά τον θάνατό του να τον συμβουλεύη. «Ω και νυν έτι νουθετούμαι, και σωφρονίζομαι δια νυκτερινών όψεων, ει ποτε του δέοντος έξω πέσοιμι» (ΕΠΕ , έργα 6 σελ. 266). Το αναφέρω αυτό γιατί και εγώ δύο φορές είδα στον ύπνο μου την Κατερίνα. Την μια φορά να φορή ένα λαμπρό μακρύ ένδυμα και να χοροπηδά λέγοντάς μου με χαρά: «Σεβασμιώτατε, κοιτάξτε πως τρέχω». Την άλλη φορά μετά από μια δύσκολη ημέρα της μιλούσα στον ύπνο μου και της έλεγα: «Κατερίνα μου, εσύ που ήξερες όλα τα προβλήματά μου και με συμπονούσες, κάνε προσευχή στον Θεό να ελαφρύνη τις δυσκολίες μου». Και αμέσως ξύπνησα με μεγάλη χαρά.

Αγαπητοί μου,

Νομοθετικά έχει επικρατήσει να χαρακτηρίζονται ως ανάπηροι οι άνθρωποι που έχουν κάποιο πρόβλημα. Πολλές, όμως, φορές διερωτώμαι; «Ποιός είναι ανάπηρος; Αυτός που έχει ένα σωματικό πρόβλημα, αλλά συμπεριφέρεται με αγάπη και εκφράζει την αγάπη του αυτή με αυθορμητισμό η εκείνος που ενώ είναι αρτιμελής σωματικώς, εν τούτοις έχει μια αναπηρία ψυχολογική, ψυχική και πνευματική, και έτσι είναι κλεισμένος στον εαυτό του και δεν μπορεί να προσφέρει αγάπη στους άλλους;». Πράγματι, γνώρισα πολλούς ανθρώπους που έχουν αυτή την ψυχολογική και πνευματική αναπηρία που διακρίνεται από τα πάθη της φιλαυτίας και της φιλοϋλίας.

Ο Νίτσε είχε κατασκευάσει τον υπεράνθρωπό του, ο οποίος διακρινόταν από τέσσερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Το πρώτον, ότι ο Θεός απέθανε, το δεύτερο να μη λυπάται κανείς τον πλησίον του, το τρίτο ο ανεύθυνος και ανελέητος πόθος για την εξουσία και το τέταρτο όλα επιτρέπονται. Αυτός ο νιτσεϊσμός αιματοκύλισε την ανθρωπότητα και επηρεάζει εν πολλοίς την ζωή των συγχρόνων ανθρώπων.

Αλλά σε αυτόν τον υπεράνθρωπο του Νίτσε η Ορθόδοξη Εκκλησία αντιπαραθέτει τον υπεράνθρωπο της θείας Χάριτος, που έχει τα αντίθετα γνωρίσματα, δηλαδή αισθάνεται την παρουσία του Θεού, αγαπά τους ανθρώπους, δεν επιδιώκει την κενοδοξία, αλλά την δόξα που προέρχεται από την ταπείνωση και την αγάπη, και δεν επιτρέπει στον εαυτό του να ασχημονή. Ο υπεράνθρωπος της θείας Χάριτος ξέρει να αγαπά και να υπομένει τις δοκιμασίες στην ζωή του με γενναιότητα. Μεταξύ αυτών των υπερανθρώπων της θείας Χάριτος συγκαταλέγεται και η αγαπητή μας Κατερίνα, που αποδείχθηκε μεγάλη αθλήτρια της ζωής, μαζί με την μητέρα της. Έκαναν συναγωνισμό στην θυσία, την υπομονή, την αγάπη.

Ο Φώτης Κόντογλου γράφει κάπου: «Όσο κουραστικός είναι ο κακός και πονηρός άνθρωπος, άλλο τόσο ξεκουραστικός είναι ο καλός και ευλαβής... Η ομιλία του καλού ανθρώπου ξεκουράζει και ειρηνεύει, γιατί είναι ίσια, απλή κ' ειλικρινής, κ' η ψυχή μας ευχαριστιέται να τον ακούει, σαν τον στρατοκόπο που ξεδιψά από το δροσερό νεράκι της ερημικής βρυσούλας.... Σ' αυτόν η περιφρόνηση γίνεται

ευπρόσδεκτη με χαρά, η φτώχεια κι' η στέρηση γίνεται πλούτος, η κακομεταχείριση αλλάζει σε τιμή, το μίσος σε αγάπη, η απελπισία σε μακάρια ελπίδα, η θλίψη σε χαρά» (Ο άγιος παπα-Νικόλας Πλανάς, σελ. 11-13).

Έτσι ήταν η αγαπητή μας Κατερίνα, μια απλή και ειλικρινής ψυχή, γεμάτη αγάπη και ευαισθησία για όλους, μια βρυσούλα της Ναυπάκτου από την οποία έτρεχε, με μουσικό ρυθμό, το νεράκι της καρδιάς της. Ήταν ένας γνήσιος άνθρωπος που ήξερε να αγαπά και να ενδιαφέρεται για όλους, ήξερε να υπομένει και να πιστεύει στον Θεό, ήξερε να εισέρχεται στην κοινωνία αγαπητικά. Ήταν ένα πρότυπο καλού ανθρώπου, υπάκουου και ευγνώμονος παιδιού, αλλά και πιστής Χριστιανής. Για μας παρέμεινε ένα παιδί παρά τα πενήντα τρία της χρόνια, γιατί είχε μια παιδική και αγνή ψυχή. Μας δίδαξε όλους με το παράδειγμά της και την ανθρωπιά της. Ήταν μια βρυσούλα που με το δροσερό νεράκι της ξεδιψούσε πολλούς πονεμένους. Ήταν «βλογημένη». Και η κ. Διονυσία είναι μια ηρωίδα μητέρα που θυσίασε τα πάντα για το παιδί της.

Είναι κοινή πεποίθηση σε όλους όσοι γνώρισαν την Κατερίνα ότι ήταν ένας επίγειος άγγελος. Έτσι πιστεύω την δέχθηκε ο Θεός.

Αυτήν την ομιλία την αφιερώνω στην «Αλκυόνη», που εργάζεται και ζει μέσα στον ανθρώπινο πόνο και προσπαθεί να τον υπερβαίνει.-

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Ιανουάριος 2009)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του Σεβασμιωτάτου πατώντας [εδώ](#)